

PROLOOG

Kapten Jimmy Cole oli äsja lõpetanud reisijatele Hudsoni jõe vana kummitusloo jutustamise. See oli hea lugu pikka tumedat mantlit kandvast kirvemõrvarist ja sobis sellisesse udusesse õhtusse täiuslikult. Ta naaldus toolileenile ja puhkas hetke põlvi, mis ragisesid liiga palju liiga paljudest operatsioonidest, ning mõtles miljonendat korda pensioonile jäämisele. Ta oli näinud peaaegu kõiki Hudsoni jõeäärseid külakesi ja ühel heal päeval ei suuda ta enam isegi oma väikese kalapaadi Suzyga hakkama saada.

Õhtut lõpetama hakates suunas ta paadi kalda poole ja kui see rahulikus tempos Reedsporti kai poole rühkis, hõikas üks reisija midagi, segades tema mõtisklusi.

„Kuulge, kapten... kas see seal ongi see teie kummitus?“

Jimmy ei vaevunud vaatamagi. Tema neli reisijat – kaks noort puhkusel viibivat paari – olid üsna purjus. Üks mees test üritas kahtlemata naisi hirmutada.

Aga siis lisas üks naistest: „Ma näen seda ka. Veider, eks ole?“

Jimmy pöördus reisijate poole. Kuramuse joodikud. Viimane kord, kui ta nii hilja õhtul paadi vee peale viib.

Teine mees osutas käega.

„See on seal,“ ütles ta.

Tema naine pani käe silmade kohale.

„Oh, ma ei suuda seda vaadata!“ ütles ta närvilise ja piinliku naeru saatel.

Jimmy taipas ärritunult, et ega ta rahu saa, pöördus viimaks ja vaatas, millele mees osutab.

Kaldal puude vahel märkas ta tõepoolest midagi. See justkui läikis ja sel oli ebamääraselt inimese kuju. Mis iganes see oli, tundus see maapinna kohal hõljuvat, aga selgelt nägemiseks oli see liiga kaugel.

Enne, kui Jimmy jõudis binokli kätte võtta, kadus kogu puude taha.

Tegelikult oli Jimmy ju ka ise mõned õlled teinud. Talle polnud see muidugi probleem. Ta tundis jõge hästi ja tema töö meeldis talle. Eriti meeldis talle Hudsoni peal olla just sellisel kellaajal, kui vesi oli nii sile ja rahulik. Vee peal olles ei häirinud tema meelerahu suurt miski.

Ta aeglustas tempot ja suunas Suzy ettevaatlikult kai vendrite vastu. Sujuva maabumise pärast enda üle uhkust tundes lülitas ta mootori välja ja sidus paadi pollarite külge.

Reisijad kopperdasid itsitades ja naerdes paadist välja. Nad tuikusid mööda kaid kalda poole ja suundusid võõrastemajja. Jimmyn oli hea meel, et nad olid ette maksnud.

Aga ta ei suutnud seda veidrat kogu unustada. See jäi kaugele ja siit oli seda võimatu näha. Kes või mis see olla võis?

Enda peale pahasena mõistis ta, et ega ta enne rahu saa, kui on selle selgeks teinud. Selline ta lihtsalt oli.

Jimmy ohkas valjusti, olles veel rohkem pahane, ja hakkas jala mööda jõekallast piki veepiiri kulgevaid rongirööpauid tagasi kõmpima. Neid rööpauid kasutati sada aastat tagasi, kui Reedsport oli suures osas bordellide ja mängupõrgute linn. Nüüd olid need lihtsalt möödaniku jäänuk.

Viimaks jõudis Jimmy käänaku tagant välja ja läks rööbaste läheduses seisva vana laohoone poole. Hoone küljes olevad lambid heitsid hämarat valgust ja siis ta nägigi seda: läikivat inimkogu, mis justnagu hõljus õhus. Kogu rippus elektrikposti ristlati küljes.

Lähemale minnes ja seda paremini nähes jooksis mööda tema selgroogu külmavärin. Kogu oli tõepoolest inimene, ent elumärke see ei ilmutanud. Keha oli seljaga tema poole, mingisse kangasse mähitud ja selle ümber oli omakorda mässitud risti-rästi jämedaid kette, mida oli aheldamiseks ilmselgelt liiga palju. Ketid läikisid valguse käes.

Oo jumal, mitte jälle.

Jimmyle meenus tahtmatult jöhker mõrv, mis oli mitu aastat tagasi kogu seda piirkonda vapustanud.

Ta läks nõtkuvate põlvedega teisele poole kogu. Ta astus nii palju lähemale, et selle nägu näha – ja oleks šokist peaaegu rööbastelt maha kukkunud. Ta tundis naise ära. See oli üks kohalik meditsiiniõde, aastaid tema sõber olnud inimene. Naise kõri oli läbi lõigatud ja suu ümber pea mässitud ketiga lahti tõmmatud.

Jimmy ahmis leinast ja õudusest õhku.

Mõrtsukas oli tagasi.

1. PEATÜKK

Eriagent Riley Paige tardus vapustatult pörnitsedes paigale. Tema voodis poleks pidanud olema peotäit kivikesi. Keegi oli tema koju sisse murdnud ja need sinna pannud – keegi, kes tahab talle halba.

Ta taipas kohe, et need kivikesed on sõnum, ja see sõnum oli vanalt vaenlaselt. Mees ütles talle, et Riley polnud teda siiski tapnud.

Peterson on elus.

Ta tundis, et väriseb sellele mõeldes.

Ta oli seda ammu kahtlustanud ja nüüd oli ta selles täiesti kindel. Hullem oli see, et mees oli käinud tema kodus. See mõte ajas lausa oksele. Kas ta on praegugi siin?

Hingamine muutus hirmust kiiremaks. Riley teadis, et tema füüsilised ressursid on piiratud. Ta oli alles täna elanud üle ohtliku kohtumise sadistliku mõrtsukaga ning ta pea oli sidemeis ja keha üleni sinikais. Kas ta oleks Petersoniga vastamisi sattumiseks valmis, kui mees veel tema kodus on?

Riley võttis kohe relva kabuurist välja. Ta läks värisevate kätega riidekapi juurde ja avas selle ukse. Seal polnud kedagi. Ta vaatas voodi alla. Ka seal polnud kedagi.

Ta seisis ja sundis end selgelt mõtlema. Kas ta oli pärast koju jõudmist magamistoas käinud? Jah, sest oli pannud relvakabuuri ukse kõrvale kummutile, aga polnud tuld põlema pannud ega ka toas ringi vaadanud. Oli lihtsalt sisse astunud ja relva kummutile pannud, seejärel lahkunud. Ta oli öösärgi selga tõmmanud vannitoas.

Kas tema vaenlane oli kogu selle aja majas viibinud? Kui tema ja April koju jõudsid, olid nad juttu rääkinud ning pikalt telerit vaadanud. Siis oli April magama läinud. Sellises väikeses majas nõuaks enda varjamine ülimat ettevaatust, aga ta ei saanud seda võimalust välistada.

Ja siis tabas teda uus hirm.

April!

Riley haaras väikeselt laualt taskulambi. Relv paremas ja taskulamp vasakus käes, väljus ta magamistoast ja lülitas koridorilambi põlema. Kui midagi kahtlast kuulda polnud, läks ta kiiresti Aprili magamistoa ukse taha ja lõi selle lahti. Tuba oli täiesti pime. Riley pani laelambi põlema.

Tütär oli juba voodis.

„Mis on, ema?“ küsis April üllatunult silmi kissitades.

Riley astus tuppa.

„Ära tule voodist välja,“ ütles ta. „Püsi paigal.“

„Ema, sa hirmutad mind,“ sõnas April väriseval häälel.

Rileyle see sobis. Ta kartis ise ka ja tütrele oli põhjust samamoodi karta. Ta läks Aprili riidekapi juurde, näitas sinna sisse taskulambivalgust ja nägi, et seal pole kedagi. Ka Aprili voodi all polnud kedagi.

Mida järgmisena teha? Ta peab kogu ülejäänud maja hoolega üle kontrollima.

Riley teadis, mida tema endine paarimees Bill Jeffreys ütleks.

Kurat võtaks, Riley, kutsu abi.

Riley ammune kalduvus kõike üksi teha oli Billi algusest peale marru ajanud, aga seekord kavatses ta mehe nõu kuulda võtta. Kuna April oli kodus, ei kavatsenud Riley millegagi riskida.

„Pane hommikumantel selga ja jalanõud jalga,“ ütles ta tütrele. „Ära siit välja tule – veel mitte.“

Riley läks tagasi oma magamistuppa ja võttis väikeselt laualt telefoni. Ta vajutas käitumisanalüüsi üksuse ehk BAU kiirvalimise nuppu. Kohe, kui ta häält kuulis, sisistas ta: „Siin eriagent Riley Paige. Minu majas on käinud sissetungija. Ta võib veel siin olla. Vajan kiiresti abiväge.“ Ta mõtles hetke ja lisas siis: „Ja saatke ka kriminalistid.“

„Kohe tegeleme sellega,“ kõlas vastus.

Riley lõpetas kõne ja astus taas koridori. Peale kahe magamistoa ja koridori oli maja endiselt pime. Peterson võib olla kus tahes, varitseda, oodata ründamiseks õiget hetke. See mees oli korra teda ootamatult tabanud ja Riley oleks tema käes vangis olles äärepealt surma saanud.

Ringi liikudes tulesid põlema pannes ja relva laskevalmis hoides käis Riley kiiresti maja läbi. Ta suunas taskulambi kiire igasse kappi ja pimedasse nurka.

Viimaks vaatas ta koridorilakke. Luuk tema kohal viis pööningule, selle küljes oli allatõmmatav redel. Kas ta julgeb sinna vaatama minna?

Samal hetkel kuulis Riley sireene. Ta hingas kergendust tundes pikalt välja, taibates, et agentuur oli helistanud kohalikule politseile, sest BAU peamaja oli rohkem kui poole tunni kaugusel.

Ta läks oma magamistuppa, pani jalanõud jalga ja hommikumantli selga ning naasis Aprili tuppa.

„Tule kaasa,“ ütles ta. „Püsi minu läheduses.“

* BAU – *behavioural analysis unit* (ingl). Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

Riley asetas vasaku käe Aprili õlgadele, relv teises käes. Vaene tüdruk värises hirmust. Riley juhatas ta välisukse juurde ja avas selle hetkel, mil mitu vormiriietes politseinikku mööda käiguteed lähemale kiirustas.

Juhtivinspektor tuli majja, relv laskevalmis.

„Milles asi?“ küsis mees.

„Keegi oli majas,“ vastas Riley. „Võib praegugi veel olla.“

Inspektor piidles ebamugavust tundes relva tema käes.

„Ma olen FBI agent,“ selgitas Riley. „BAU agendid jõuavad peagi siia. Otsisin maja juba läbi, välja arvatud pööningu.“ Ta osutas käega. „Koridorilaes on luuk.“

Politseinik hüüdis: „Bowers, Wright, tulge siia ja kontrollige pööningut. Ülejäänud vaadake maja eest ja tagant.“

Bowers ja Wright läksid koridori ning tõmbasid redeli alla. Mõlemad võtsid relva välja. Üks ootas redeliotsa juures, kuni teine üles ronis ja taskulambiga pööningule valgust näitas. Hetke pärast kadus ta pööningule.

Peagi hõikas ta: „Siin pole kedagi.“

Riley tahtnuks kergendust tunda, aga tõtt-öelda ta peaaegu soovis, et Peterson oleks seal olnud. Nad oleksid ta siinsamas ja praegu vahistada saanud – või veel parem, maha lasknud. Ta oli üsna kindel, et ees- ega tagaaias meest pole.

„Kas teil kelder on?“ küsis juhtivinspektor.

„Ei, ainult majaalune ruum,“ vastas Riley.

Politseinik hüüdis välja: „Benson, Pratt, vaadake maja alla.“

April klammerdus endiselt elu eest ema külge.

„Mis toimub, ema?“ küsis ta.

Riley kõhkles. Ta oli aastaid vältinud Aprilile oma töö kohta inetu tõe avaldamist, ent oli hiljuti aru saanud, et

oli liiga kaitsev olnud. Nii oli ta jutustanud Aprilile oma traumeerivast vangistusest Petersoni käes – või vähemalt nii palju, kui arvas tüdrt tõtt taluvat. Ta oli ka maininud, et kahtleb, kas see mees ikka on surnud.

Aga mida nüüd Aprilile öelda? Riley ei teadnud.

Enne, kui ta otsusele jõudis, küsis April: „See on Peterson, eks ole?“

Riley kallistas tüdrt kõvasti. Ta noogutas, püüdes varjata end tabanud värinat.

„Ta on endiselt elus.“

2. PEATÜKK

Tund aega hiljem kubises Riley maja vormiriietes või FBI kirjaga jakkides inimestest. Hambuni relvastatud föderaalagendid ja kriminalistid tegid politseiga koostööd.

„Pange need voodis olevad kivid kotti,“ hõikas Craig Huang. „Neilt tuleb sõrmejälgi ja DNA-d otsida.“

Algul polnud Rileyle meeldinud, et Huang juurdlust juhatab. Mees oli väga noor ja tema enda eelnev koostöökogemus Huangiga polnud just positiivne, ent nüüd nägi ta, et mees annab mõistlikke käske ja korraldab agentide tööd tõhusalt. Huang hakkas oma ametisse sisse elama.

Kriminalistid käisid juba maja üle ja otsisid sõrmejälgi. Teised agendid olid kadunud maja taha pimedusse, üritades leida rehvi jälgi või mingit teerada metsas. Kuna kõik tundus sujuvat, viis Huang Riley teistest eemale kööki. Nad istusid laua taha. April tuli nende juurde, ikka veel hullusti endast väljas.

„Mis sa arvad?“ küsis Huang Rileylt. „Kas on lootust, et me ta leiame?“

Riley ohkas heitunult.

„Ei, kardan, et ta on ammu läinud. Ilmselt käis ta siin millalgi pärastlõunal, enne kui ma tütrega koju jõudsin.“

Samal hetkel astus tagumisest uksest sisse kuulivesti kandev naine. Tal olid tumedad juuksed, tumedad silmad ja tõmmu nahk ning ta tundus veel noorem kui Huang.

„Agent Huang, ma leidsin midagi,“ ütles naine. „Kriimud tagumise ukse lukul. Tundub, et keegi muukis selle lahti.“

„Tubli töö, Vargas,“ sõnas Huang. „Nüüd teame, kuidas ta sisse sai. Kas sa saaksid natuke aega Riley ja tema tütre juures olla?“

Noore naise nägu lõi särama.

„Hea meelega,“ vastas ta.

Ta istus laua taha ja Huang lahkus köögist, et minna teiste juurde.

„Agent Paige, mina olen agent María de la Luz Vargas Ramírez.“ Siis naine naeratas. „Tean, et see nimi on igavesti pikk ja kohmakas. See on Mehhiko värk. Mind kutsutakse Lucy Vargaseks.“

„Mul on hea meel, et te siin olete, agent Vargas,“ sõnas Riley.

„Öelge mulle palun Lucy.“

Noor naine vaikis hetke ja silmitses Rileyt. Viimaks ta jätkas: „Agent Paige, loodan, et ma ei lähe üle piiri, kui seda ütlen, aga... teiega on tõeline au kohtuda. Olen teie tegemisi jälginud seitsaadi, kui FBI agendiks õppima hakkasin. Teie karjäär on vapustav.“

„Täna,“ vastas Riley.

Lucy naeratas imetlevalt. „See, kuidas te Petersoni juhtumi lahendasite – kogu see lugu hämmastab mind.“

Riley raputas pead.

„Soovin, et see oleks niisama lihtne,“ sõnas ta. „Ta pole surnud. Tema oligi tänane sissetungija.“

Lucy põrnitses teda jahmunult.

„Aga kõik väidavad...“ alustas Lucy.

Riley segas vahele.

„Keegi teine arvas samuti, et ta on elus. Marie, see naine, kelle ma päästsin. Ta oli kindel, et Peterson õrritab teda endiselt. Ta...“

Riley vaikis, meenutades valulikult Marie surnukeha tema enda magamistoas rippumas.

„Ta sooritas enesetapu,“ lõpetas Riley.

Lucy näis õudust tundvat ja oli üllatunud. „Mul on kahju,“ ütles ta.

Samal hetkel kuulis Riley tuttavat häält.

„Riley? On sinuga kõik korras?“

Riley pöördus ja nägi kõõgiuksel seismas mureliku näoga Bill Jeffreysi. BAU ilmselt teatas talle juhtunust, nii et mees sõitis ise kohale.

„Minuga on kõik korras, Bill,“ vastas Riley. „Apriliga ka. Võta istet.“

Bill istus Riley, Aprili ja Lucy juurde laua taha. Lucy vahtis teda, tundes ilmselgelt aukartust Riley endise paarilise, veel ühe FBI legendiga kohtumise ees.

Huang tuli tagasi kööki.

„Majas ega maja ümbruses pole kedagi,“ ütles ta Rileyle. „Minu alluvad on kõikvõimalikud asitõendid kokku kogunud. Nad ütlevad, et ega seal eriti midagi leida ole. Eks laborandid peavad vaatama, kas leiavad midagi.“

„Seda ma kartsingi,“ nentis Riley.

„Tundub, et on aeg lõpetama hakata,“ jätkas Huang. Siis läks ta välja oma agentidele uusi korraldusi jagama.

Riley pöördus tütre poole.

„April, sa lähed täna ööseks isa juurde.“

Aprili silmad läksid pärani.

„Ma ei jäta sind siia,“ sõnas tütar. „Ja kindlasti ei taha ma isa juurde minna!“

„Sa pead,“ ütles Riley. „Siin pole ehk turvaline.“

„Ema...“

Riley segas vahele. „April, ma jätsin mõned asjad selle mehe kohta rääkimata. Koledad asjad. Sul oleks isa juures turvalisem. Võtan su homme pärast kooli peale.“

Enne, kui April vastu vaielda jõudis, avas Lucy suu.

„Su emal on õigus, April. Usu mind. Võta seda kui minu käsku. Ma valin isiklikult välja need agendid, kes su sinna viivad. Agent Paige, kui lubate, siis helistaksin teie endisele abikaasale ja räägiksin, mis toimub.“

Rileyt üllatas Lucy pakkumine. Ja see meeldis talle. Lucy oli peaaegu üleloomulikul moel aru saanud, et temal oleks seda kõnet ebamugav võtta. Ryan suhtub asjasse kahtlemata tõsisemalt, kui kuuleb seda mõnelt teiselt agendilt. Lucy oli ka Apriliga kenasti hakkama saanud.

Pealegi oli Lucy märganud muugitud lukku ja väljendanud lisaks empaatiat. Empaatiat oli BAU agendi juures imetlusväärne omadus ja liiga tihti kulutas tööstress selle ära.

See naine on tasemel, mõtles Riley.

„Tule,“ ütles Lucy Aprilile. „Helistame su isale.“

April põrnitses Riley't kurjalt, ent tõusis lauast ja läks Lucy kannul elutuppa, kus nad kõne võtsid.

Riley ja Bill jäid köögilaua taha kahekesi. Kuigi teha polnud enam midagi, tundus Rileyle õige, et Bill siin on. Nad olid aastaid koos töötanud ja Riley oli suhtunud neisse nagu kokkusobivasse paari – mõlemad olid neljakümnendates, mõlemal tumedates juustes veidi halli. Mõlemad olid oma tööle pühendunud ja mõlema abielu oli kriisis. Bill oli tugeva kehaehituse ja iseloomuga.

„See oli Peterson,“ sõnas Riley. „Ta käis siin.“

Bill ei öelnud midagi. Ta paistis kahtlevat.

„Sa ei usu mind?“ küsis Riley. „Mu voodis olid kivikesed. Tema oli see, kes need sinna pani. Need ei saanud sinna muud moodi sattuda.“

Bill raputas pead.

„Riley, ma olen kindel, et sinu majja tungiti sisse,“ ütles ta. „Sa ei kujutanud seda ette. Aga Peterson? Selles kahtlen ma küll sügavalt.“

Riley hakkas vihaseks saama.

„Bill, kuula mind. Kuulsin ühel ööl ukse vastas krabinat, vaatasin välja ja leidsin kivikesi. Marie kuulis samuti kedagi kivikesi oma magamistoa akna vastu viskamas. Kes muu see olla saaks?“

Bill ohkas ja vangutas pead.

„Riley, sa oled väsinud,“ lausus ta. „Ja kui sa oled väsinud ja sul on mingi kinnismõte, on lihtne kõike uskuda. Seda võib juhtuda igapähega.“

Riley tundis, et võitleb pisaratega. Parematel päevadel oleks Bill tema sisetunnet kahtlemata usaldanud, aga need ajad olid möödas. Ja ta teadis, miks. Mõni öö tagasi oli ta mehele purjuspäi helistanud ja pakkunud välja, et nad nende vastastikust tõmmet tunnistaksid ning suhet alustaksid. See oli olnud väga inetu tegu ning Riley teadis seda ega olnud seitsaadik alkoholi puutunud, ent sellegipoolest polnud Billi ja tema suhe enam endine.

„Ma tean, milles asi,“ ütles Riley. „Selles tobedas telefonikõnes. Sa ei usalda mind enam.“

Nüüd särtsus Billi hääles viha.

„Kurat võtaks, Riley, ma püüan lihtsalt realist olla.“

Riley kees vihast. „Mine minema, Bill.“

„Aga, Riley...“

„Usu mind või ära usu. Ise otsustad. Hetkel tahan siiski, et sa lähesid minema.“

Bill tõusis alistunult ja lahkus.

Riley nägi köögiukselt, et peaaegu kõik olid majast lahkunud, ka April. Lucy tuli tagasi kööki.

„Agent Huang jätab siia paar oma kolleegi,“ teatas ta. „Nad jälgivad ülejäänud öö maja autost. Arvan, et te ei peaks üksinda siin olema. Jääksin ka ise hea meelega siia.“

Riley pidas hetke aru. Ta tahtis – tal oli seda *vaja* –, et keegi usuks, et Peterson ei ole surnud. Ta kahtles, kas suudab isegi Lucy selles veenda. Kogu see asi tundus lootusetu.

„Saan hakkama, Lucy,“ ütles ta siis.

Lucy noogutas ja lahkus köögist. Riley kuulis viimaseid agente majast lahkumas ja ust nende järel sulgumas. Ta tõusis, kontrollis välisust ja tagaust, et need oleksid lukus. Ta tõstis kaks tooli tagaukse vastu. Kui keegi jälle lukku muukima hakkab, tekitavad need müra.

Siis seisis ta elutoas ja vaatas ringi. Majas tundus olevat kummaliselt valge, kõik tuled põlesid.

Peaksin osa ära kustutama, mõtles ta.

Aga elutoa lüliti poole kätt sirutades tema sõrmed tardusid. Ta ei suutnud seda teha. Ta oli hirmust halvatud.

Ta teadis, et Peterson ründab uuesti.

3. PEATÜKK

Riley kõhkles BAU hoonesse sisenedes hetke, arutledes, kas on ikka valmis täna kellegagi kohtuma. Ta polnud öösel magada saanud ja oli surmväsinud. Hirmutunne, mis teda kogu öö ärkvel hoidis, oli kogu adrenaliini ära kulutanud. Nüüd tundis ta end lihtsalt sisemiselt tühjana.

Ta tõmbas sügavalt hinge.

Ainus võimalus on see lihtsalt ära teha.

Ta kogus end ning astus FBI agentide, spetsialistide ja abipersonali sagivasse labürinti. Läbi avatud kontori minnes nägi ta tuttavaid nägusid arvutite tagant pead tõstmas. Enamik naeratas talle ja mitu inimest tõstis põidla püsti. Riley hakkas vähehaaval rõõmustama, et oli tööle tulnud. Ta vajas midagi, mis tuju tõstaks.

„Vinge töö nukumõrtsukaga,“ ütles üks noor agent.

Rileyle ei jõudnud kohe kohale, mida mees silmas pidas. Siis taipas ta, et ilmselt on nukumõrtsukas uus hüüdnimi Dirk Monroele, psühhopaadile, kelle ta alles hiljuti tabas. See nimi kõlas loogiliselt.

Riley pani ka tähele, et osa inimesi vaatab teda ettevaatlikumalt. Kahtlemata olid nad kuulnud vahejuhtumist eile õhtul tema kodus, kui terve tiim tema ärritunud hädakõne peale kohale kihutas. *Nad arvatavasti arutlevad, kas ma olen hulluks läinud*, mõtles ta. Tema teada ei uskunud mitte keegi teine büroos, et Peterson veel elus on.

Riley seisatas Sam Florese laua juures. Mustade raamidega prillidega arvutitehnik uuris midagi hoolega arvutis.

„On sul mulle uudiseid, Sam?“ küsis Riley.

Sam tõstis pilgu ekraanilt.

„Sa pead silmas oma koju sissemurdmist, eks? Loen praegu esialgseid aruandeid. Kahjuks suurt midagi ei ole. Laborandid ei leidnud kividelt midagi – ei DNA-d ega ka kiude. Sõrmejälgi ka polnud.“

Riley ohkas heitunudult.

„Anna teada, kui midagi muutub,“ ütles ta, patsutades Floresele seljale.

„Ma poleks selles osas ülemäära lootusrikas,“ vastas mees.

Riley läks vanemagentide ala poole. Väikestest klaas-seintega kabinettidest möödudes nägi ta, et Billi pole. See oli isegi kergendus, aga ta teadis, et varem või hiljem peab ta selle kohmetuse nende vahel ära klaarima.

Kui Riley oma puhtasse ja korras kabinetti astus, märkas ta kohe, et talle on telefonis teade. See oli Mike Nevinsilt, Washingtoni kohtupsühhiaatrilt, kes vahel BAU juhtumeid konsulteeris. Aastate jooksul oli mees andnud Rileyle suurepäraseid soovitusi ja mitte ainult tööasjus. Mike oli aidanud Rileyt ka tema traumajärgse stressihäirega pärast seda, kui Peterson ta vangistas ja teda piinas. Riley teadis, et mees helistab kontrollimaks, kuidas tal läheb, mida too tegi tihti.

Ta kavatses mehele tagasi helistada, kui tema uksele ilmus eriagent Brent Meredithi suur kogu. Üksuse pealiku tume nurgeline nägu viitas tema karmile asjalikule olekule. Riley tundis teda nähes kergendust, kuna mehe kohalolek oli alati rahustav.

„Tere tulemast tagasi, agent Paige,“ ütles mees.

Riley tõusis, et tema kätt suruda. „Aitäh, agent Meredith.“
„Kuulsin teie eileõhtusest väikesest seiklusest. Loodetavasti on kõik korras.“

„On küll, tänan küsimast.“

Meredith vaatas teda sooja murelikkusega ja Riley teadis, et ülemus üritab hinnata, kas ta on valmis tööle naasma.

„Kas tuleksite minuga puhkenurka kohvi jooma?“ küsis Meredith.

„Täna kutsumast, aga ma pean tõesti mõned toimikud läbi lugema. Mõni teine kord.“

Meredith noogutas ja vaikis. Riley teadis, et mees ootab, et tema midagi ütleks. Kahtlemata oli ka Meredith kuulnud tema veendumusest, et sissetungija oli Peterson. Ülemus andis talle võimaluse oma arvamust avaldada, aga Riley oli kindel, et sarnaselt kõigi teistega ei nõustu ka Meredith temaga Petersoni osas.

„Ma siis lähen,“ sõnas mees. „Andke teada, kui tahate kohvi jooma või lõunat sööma minna.“

„Teen seda.“

Meredith ootas hetke ja pöördus uuesti Riley poole.

Ta sõnas pikkamööda ja ettevaatlikult: „Olge ettevaatlik, agent Paige.“

Riley kuulis nende sõnade varjus hulka tähendusi. Korra, mitte väga ammu, oli üks agentuuri ülemustest ta allumatuse eest töölt kõrvaldanud. Ta oli küll tööle ennistatud, aga tema positsioon võis olla endiselt ebakindel. Riley tunnetas, et Meredith hoiatas teda sõbralikult. Mees ei tahtnud, et ta oma töökoha kuidagi ohtu seaks. Ja Petersoni osas liiga palju lärmi lüües võib ta tekitada probleeme neile, kes olid juhtumi lõpetatuks kuulutanud.

Kohe, kui Riley üksi jäi, läks ta kartoteegikapi juurde ja võttis välja Petersoni juhtumi paksu toimiku. Ta avas selle laual ja lehitses seda, värskendades mälu oma vaenlase osas. Ta ei leidnud suurt midagi kasulikku.

Tõde oli see, et see mees oli endiselt mõistatus. Tema olemasolu kohta polnud mingeid andmeid, kuni Bill ja Riley ta viimaks üles leidsid. Peterson ei pruukinud olla isegi mehe pärisnimi ja nad olid leidnud hulga erinevaid nimesid, mis väidetavalt olid seotud sama mehega.

Toimikut lapates sattus Riley Petersoni ohvrite fotodele – naised, kes olid leitud madalatest haudadest. Neil kõigil oli põletusarme ja surma põhjuseks oli kägistamine. Riley vabises, meenutades suuri tugevaid käsi, mis ta kinni püüdsid ja puuri panid nagu looma.

Mitte keegi ei teadnud, palju naisi Peterson oli tapnud. Osa surnukehi võis olla leidmata. Ja kuni Marie ja Riley tema kätte sattusid ning vabaks pääsesid, polnud keegi teadnud sedagi, et mehele meeldis naisi pimeduses propaanpõletiga piinata. Ja mitte keegi muu polnud valmis uskuma, et Peterson on veel elus.

Kogu see asi masendas teda. Riley oli tuntud oma oskuse poolest tungida mõrtsukate mõtetesse – see võime hirmutas teda vahel. Aga ta polnud suutnud tungida Petersoni mõtetesse. Praegu tundus talle, et mõistab seda mõrtsukat veel vähem.

Mees polnud Rileyle jätnud paadunud psühhopaadi muljet. Asjaolu, et ta jättis oma ohvrid madalasse hauda, viitas pigem vastupidisele. Ta polnud perfektsionist. Samas oli ta piisavalt pedantne, et mitte niidiotsi maha jätta. See mees oli tõeline paradoks.

Rileyle meenus miski, mida Marie oli talle veidi enne enesetappu öelnud...

„Võib-olla on ta nagu kummitus, Riley. Võib-olla see juhtuski, kui sa ta õhku lasid. Sa tapsid tema keha, aga mitte tema kurjust.“

Riley teadis, et Peterson pole kummitus. Ta oli kindel – nüüd veel rohkem kui varem –, et mees on elus ja tema on järgmine sihtmärk. Aga mees võinuks samahästi ka kummitus olla, kuna peale Riley ei uskunud keegi, et ta elus on.

„Kus sa oled, narakas?“ sosistas ta valjusti.

Ta ei teadnud ja tal polnud ka võimalust seda välja selgitada. Ta oli täielikus tupikus. Praegu ei jäänud tal muud üle kui see asi sinnapaika jätta. Riley sulges toimiku ja pani selle tagasi kartoteegikappi.

Siis helises lauatelefon. Ta nägi, et kõne tuleb liinilt, mis on ühine kõikidele eriagentidele. See oli liin, mida BAU kõnekeskus kasutas agentidele mõeldud kõnede edasi suunamiseks. Rusikareegel oli see, et juhtumi saab agent, kes sellisele kõnele esimesena vastab.

Riley vaatas kontoris ringi. Mitte kedagi teist ei paistnud kohal olevat. Teised agendid olid kas puhkepausil või välitööl. Riley vastas kõnele.

„Eriagent Riley Paige. Kuidas saan aidata?“

Liini teises otsas olev hääl oli tülpunud.

„Agent Paige, siin Raymond Alford, New Yorgi osariigi Reedsporti linna politseiülem. Meil on siin tõsine probleem. Kas võiksime teha videokõne? Arvan, et saaksin nii asja paremini selgitada. Ja mul on siin mõned pildid, mida teil oleks parem oma silmaga näha.“

Riley uudishimu kasvas. „Aga muidugi,“ vastas ta. Ta andis Alfordile vajalikud kontaktid. Hetk hiljem vestles ta mehega silmast silma. Mees oli sale ja kiilanev ning nägi oma aastate kohta hea välja. Praegu oli tema näoilme murelik ja väsinud.

„Siin toimus eile õhtul mõrv,“ ütles Alford talle. „Väga inetu mõrv. Ma näitan teile.“

Riley arvutiekraanile ilmus foto. Sellel oli ilmselt naise surnukeha, mis rippus raudteerööbaste kohal köie küljes. Surnukeha oli kettidesse mässitud ja tundus olevat kummaliselt riietatud.

„Mis ohvril seljas on?“ uuris Riley.

„Hullusärk,“ vastas Alford.

Riley ehmus. Lähemal vaatlusel nägi ta, et see on tõesti nii. Siis foto kadus ja Riley oli taas Alfordiga silmitsi.

„Ülem Alford, tänan, et helistasite, aga miks te arvate, et see juhtum on käitumisanalüüsi üksuse tegevusvaldkond?“

„Sest täpselt sama asi juhtus siin läheduses viis aastat tagasi,“ vastas Alford.

Ekraanile ilmus veel ühe naise surnukeha. Ka see oli üleni kettidesse mässitud ja hullusärgis.

„Toona oli tegemist poole kohaga vanglatöötaja Marla Blaineyga. Tegutsemisviis oli täpselt sama – ainult et tema jäeti jõe kaldale, mitte ei riputatud üles.“

Alfordi nägu oli taas ekraanil.

„Seekordne ohver on kohalik meditsiiniõde Rosemary Pickens,“ jätkas Alford. „Mitte keegi ei oska kummagi naise tapmise motiivi välja mõelda. Mõlemad olid meeldivad inimesed.“

Alford vajus väsinult kõssi ja raputas pead.

„Agent Paige, ma olen koos oma alluvatega tõsiselt hädas. See uus mõrv peab olema kas sarimõrvvari või kopeerija käte töö. Häda on selles, et kumbki pole loogiline. Reedsportis ei juhtu selliseid asju. See on väike Hudsoni jõe äärne turismilinn, kus on umbes seitse tuhat elanikku. Vahel peame mõne kakluse lahutama või turisti jõest välja tõmbama, aga hullemaks asi enamasti ei lähe.“

Riley pidas aru. See tundus tõesti BAU-le sobiva juhtumina. Ta peaks Alfordi otse Meredithi juurde suunama.

Aga siis vaatas ta Meredithi kabineti poole ja nägi, et mees pole veel tagasi. Ta peab sellest ülemusele hiljem teatama. Vahepeal aga saab ta ehk natuke aidata.

„Mis oli surma põhjus?“ küsis ta.

„Mõlemal puhul läbilõigatud kõri.“

Riley püüdis mitte üllatust välja näidata. Kägistamine ja hoop pähe olid palju levinumad kui kõri läbilõikamine.

Tegemist oli äärmiselt ebatavalise mõrtsukaga, ent siiski sellise psühhopaadiga, keda Riley tundis hästi. Ta oli spetsialiseerunud just sellistele juhtumitele. Kahju, et ta ei saa oma oskusi selle juhtumi lahendamisel kasutada. Ta ei saaks oma hiljutise trauma tõttu seda tööd endale.

„Kas te olete surnukeha alla võtnud?“ küsis Riley.

„Veel mitte,“ vastas Alford. „Ikka ripub seal.“

„Siis ärge võtkegi. Las see olla. Oodake, kuni meie agendid kohale jõuavad.“

Alford polnud sellega sugugi rahul.

„Agent Paige, see on keeruline. Surnukeha ripub rongirööbastel kõrval ja seda on jõe pealt näha. Ja linn ei vaja sellist reklaami. Mulle käiakse peale, et see maha võetaks.“

„Laske sel olla,“ kordas Riley. „Tean, et see pole lihtne, aga see on tähtis. Kaua see seal olema ei pea. Saadame agendid pärastlõunaks sinna.“

Alford noogutas tummalt.

„Kas teil on viimasest ohvrist veel fotosid?“ uuris Riley.
„Lähikaadreid?“

„Jah, võtan ekraanile.“

Riley avastas end vaatamas üksikasjalikke fotosid surnukehast. Kohalikud politseinikud olid head tööd teinud. Fotodelt oli näha, kui tugevasti ja hoolikalt olid ketid surnukeha ümber mässitud.

Viimane foto oli ohvri näost.

Riley oli tunne, nagu oleks süda kurku kerkinud. Ohvri silmad olid punnis ja üle suu oli tõmmatud kett, aga teda ei vapustanud mitte see.

Naine oli väga Marie moodi. Vanem ja tüsedam, aga ikkagi võinuks Marie selline välja näha, kui oleks veel kümme aastat elanud. Foto oli nagu emotsionaalne hoop makku. Nagu oleks Marie teda kutsunud, nõudnud, et ta selle mõrtsuka kinni püüaks.

Riley teadis, et peab selle juhtumi enda lahendada võtma.